

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Evropeae Historiae Societatis Iesv Pars ...

Anglia

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1671

Capvt II. Vanæ spes eorum quæ sibi à nouo Rege Iacobo promissa putabant Catholici. Eius dicta in odium, facta in damnum Romanæ fidei, Catholicorum Recusantium. Londini iubet credendi formam ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-10773

Vana spes eorum quæ sibi à nouo Rege Iacobo promissa putabant Catholici. Eius dicta in odium, facta in damnum Romanæ fidei, Catholicorum Recusantium. Londini iubet credendi formam promulgari Caluino conformem, quem profitebatur Scotia Magistrum. Colloquio interest Protestantium, & Puritanorum inter se discordium: dumque illos nequit inter se coniungere aduersus Catholicos iungit.

CAPVT II.

LÆTIS vbique præconum vocibus Rex Iacobus Elizabethæ successor decantatus Londinum à Scotia descendit Maio ineunte, anno seculi tertio tam effusus, & prope amentibus Catholicorum omnium gaudiis, vt ea ipsemet & obseruaret distinctius, & quantum sibi placuissent non parcè verbis explicaret. Fundabant eorum expectationes, matris iura, & fama, & exemplum. Cogitabant Mariæ Stuartæ Scotiarum Reginae filium; Religionis inter Catholicas Principes tam constantis, vt qui mortis eius diduxere apud se filatim telam omnem, & modos, quibus eius textores eius tandem caput ferro carnificis succiderunt, nullam casus tam duri causam inueniant, nisi quod Religionis sanctæ fidem semper habuisset vita omni pretiosiore. Expectabant ergo Catholici, venerationem aliquam & amorem religionis maternæ à filio; expectabant ab ipsa itidem beatissima de cælo matre mitigatum iri filij animum afficiendumque beneuolè aduersus Catholicos, vt qui factura bonorum & vitæ, securi essent matris partes, eiusque amore Protestantium odia, & Elizabethæ iras incurrissent. His certè tam multis grati animi nominibus, honesti ratio filium obstringebat maternorum quoque nominum successorem. Ipseque filium libro quem βασιλικὸν δῶρον inscripserat, docebat magnificè quanti esse deberet Principi beneficiorum grata memoria, eorumque condigna remuneratio. Atqui Catholicos etiam claros natalibus quam multos Londinensis obruisset carcer, macerassetque pœnis lethalibus; quam multos infami supplicio Tibornum necasset patibulum etiam simul ad quatuordecim) hac solum ex causa, quod matris eius libertatem;

beatam, & vitam, propriam anteposuisse; fusius illorum narrabant historiam, & fumabat adhuc recenti memoria fusus eorum cruor. Non poterant ex his Catholici non certo conficere, Iacobum Regem toto grati animi iure; debere se, si minus beneficium præstare remuneratorem, at certe innoxium Principem. Accedebat his tam liberalibus ipsorum studiis amorique in matrem; rabiosa hæreticorum odia in Patrem, quem parricidio immani sustulerant, credebaturque ipse ulturus tantum nefas, cum esset contra Puritanos vehementissimè inuectus, libro in sectam illorum edito, dominationis cuiusvis inimicam.

Erat præterea Iacobus ingenio miti, & ubi ageretur de conscientia, Religionis argumentis stringenda, mansueto propior, & referebant vulgo ex eo auditum, Romanam Ecclesiam, matrem esse aliarum omnium antiquam, id nec ignorare se, nec inficiari; quod tamen illi non penitus adhæsisset, quibusdam id nasci ex eius ritibus & usu quarundam observationum ad quas non facile se accommodaret. Cæterum ab eò longè aberant illa quæ contra Ecclesiam Ro. eiusque Pontificem, Elizabethæ furorē armauerant; illud, inquam, ignitum Pij V. diploma quo denunciabatur spuria; iuri Regni cassa; subiectorum fidelitate, obsequiis, veneratione spoliata, Tantum abest istorum ut quicquam caderet in Iacobum, quem è contrario summi Pontifices opportunè suis prædiis iuuerant conciliante illa Personio ut indicatum à nobis alias; profitebaturque Rex ipsemet, Clementi VIII. quantum se debere sentiret qui peculiaribus literis laudasset plurimum Catholicorum erga illum fidem & amorem; confirmassetque illos magnopere ad continuanda illi sua obsequia, & iure debitam legitimo Regi obedientiam.

Imo Romam Garnetus (qui nostris in Anglia præerat) cum scripisset. Videri deinceps Catholicorum patientiam succumbere onerum grauitati quibus ab Rege oppressi gemebant, & ex ruptis quorundam vocibus nimium percipi, tegi quosdam ignes dolo cinere, & quandam feruere funestam vomitam ruptui proximam; repetiit Pontifex suas ad eos adhortationes, & mandata, ne à veteri sua generositate, & tolerantia desciscerent, nec vellent rebellionē contra Regem perpeffiones suas redimere, sed tollerent ad Deum oculos, earum remuneratorem, & ubi paternæ illius elementæ tempestiuum foret liberatorem & vindicem. Verum enim vero, etsi apud Iacobum, nihil valuissent Ro. Pontificis beneficentia, auctoritas, & nomen; præsto erant Anglis Catholicis alij Principes, cum eo, vel sanguine coniuncti, vel amicitia, quorum intercessione plurimum nitebantur; præsto Rex ipse Catholicus, cum quo pacem optatam iniuerat. His Catholici firmamenti iacta sibi securè censuerant melioris fortunæ fundamenta, & cum multi eorum, nobilitate, prudentia, opibus, potentia, & bello præstantes; posuissent, si modo luberet educere militem eo robore, ac pertinacia pugnaturum, quam animi, & Religionis æternæ inuehant rationes, quo sanè exercitu timebantur ulturi barbariem, & carnificinas quas pertulerant sub Elizabetha; hoc ipsi non modo non fecerant, sed ubi non satis

auctoritas valebat, seditiones populi variis locis motas, minis compresserant, compulerantque ab armis discedere.

Altera ex parte Catholicorum fiduciam stabiliebat solidius Regis ipsius fidelitas cuius pignus multis Catholicorum proceribus verbo dedisse ferebatur; nonnullis etiam Principum externorum suo chirographo, quo piis illorum commendatitiis in Catholicorum responderat gratiam, largé omnia pro iis pollicitus.

Imo nondum è Scotia egresso; nobiles, & Sacerdotes Angli, cum antevertissent sua illi obsequia & fidelem deferre seruitutem, eiusque erga Catholicos tutelam, & clementiam poscere; narrabant ab eo se omni benevolentiae argumento & promissis ditatos. Pari sibi loco futuros Catholicos ut ceteros sibi subiectos, & fideles Anglos, Religionis, & conscientiae nomine, ne obolum quidem passurum se ab iis exigi; quin per me vel inde iam cuius fas esto, habere domi Sacerdotem, eumque adhibere ad consueta pietatis officia, dum ne publicè id fiat, aedesque priuatorum in templa conuertantur. Hæc ad Catholicos ab iis perlata qui se Regis ipsius ex ore habere dictitabant, tantis eos cumulauere lætitiis, ut si forent anosa & dura ex compede liberati; tantis vero ad Regem gratiis, nihil ut posset ab iis non modo facultatum, sed nec animorum, & sanguinis cupere, quod non essent ultro daturi libentiùs quàm ille petiturus. Facta porò promissis responsura persuadebat quod hæc narrarentur plus vicefies ab eo iuculcata, eius notæ, ac meriti viris cuius erat montis acuti Vicecomes, & Thomas Percyus Northumbriæ Comititis sobrinus, quem mox sumus visuri, si minus præcipuum inter coniuratos, præcipue saltem, edicto Regio postulatam, affirmabat se profectum in Scotiam post soluta Regi venerationis officia, cum suas illi, & Catholicorum infimas exhibuisset preces, quoties illas iterasset, Regem toties promississe ne cico quidem se præ Anglis reliquis eos grauaturum, cuius ut illos faceret certiores, blandè manu eius in discessu prehensa, fidem dedit se dictis staturum. Quod cum reuersus in Angliam Catholicis Percyus retulisset, inde illorum quam dixi secuta est hilaritatis, magnificentiae, sumptuumque immoderatio. De fide Comiti stabuli promissa Londinum misso ad pacis capita inter Angliam, & Hispaniam subscribenda, nonnihil postea; nunc limes hic esto rationum quæ Catholicorum expectationes non temerarias eò leuauerant unde sunt in eas proiecti clades in quibus crudelem & sæuam Elizabethæ memoriam suspirarunt; eiusque ferrea tempora præ iis quibus ardebantur aurea nominarant. Eam ob rem quod ea regnante, ac furente, nunquam iis in mentem venerat, ut malis supremis de remedio viderent, cuius vel primi apparatus consternaturi essent Europam vniuersam; hoc sub primordia Iacobi, ut quibusdam Catholicis atrox fuerit non nego, in cogitationem admittere, at enim eos ad hoc perpulisse seu forte melius dixero, ad hoc comparasse, euersis (quod solent intolerabiles, & remedij omnis expertes miseriæ) illorum iudiciis; Ministrorum profecto æquitatem, & prudentiam violauit non mediocriter, quos mille casibus experientia docere

cere debuerat hoste desperato, nihil esse formidabilius. Iam vero hic Regis extra metas progressus (ex Catholicorum sensu loquor, nihil de cætero inuestigans,) & à verbis optimis ad facta haudquaquam similia, Regis esset ipsius instinctus spontaneus an alterius, quem fama hominum, & librorum vulgavit, utrimque occurrunt, quæ verant quicquam pro certo statuere. Hinc proluxæ Regis contestationes denuntiatae Catholicis; hinc eiusdem, sui mancipatio seruilis ad arbitraria omnia Ministri intimi, sed rei Catholicæ, & Catholicorum cruoribus ad furorem infensi furorisque huius licentiores nunc habenas in Iacobi gratia interiore assècuti, quam apud Elizabetham paulò ante, apud quam ille tunc inter Anglos primus; nunc vero apud Regem solus, de quo me plura nihil inuēt addere. Sed paucis versibus dicta colligere quæ, verè an falso, ferebantur, ipsomet ex Rege in Catholicorum detestationem, & odium excepta; post etiam partem factorum adiungere, quibus publicæ rei administri manus admouerunt, in eorundem euerfionem, & ruinam, quibus ex vtriusque ratum volo, ac verum ferri iudicium, magno cuidam quisque is fuerit, satini aqua esset pronuntiandi causa eoram Parlamento, re nulla, ne quidem perleui, pulsatos esse Catholicos; sed maligno instinctu, atque ingenio Religionis Catholicæ, actos esse illorum aliquos in consilia desperata præcipites. Quotidie igitur Decanus sacelli Regij excoctissimus Puritanus apud Regem prandentem de capitibus credendi agitabat, & contra doctrinam Catholicam ex mensa perinde ut ex pulpito pronuntiabatur. Vbi hoc aditu Calvinistæ, minus sibi, aiebant, utili, quam Papistis damnofo, Regem assidue pangere, qua sciebatur acutissimi sensus esse; subministrare Decano sententias auctorum Romani Iura Pontificis ut rei, & veri poscebat ratio, doctè probantium; recitatas Decanus, nexu falsissimo detorquere illas in Regum imminutionem; inflammari Rex vafra licet, & mendacissima perorantis disputatione, & excandescere, & quicquid tandem in eas diceretur, inde veri color cæteris allini, quæ Religionis aduersarij fuisse vulgabant à Rege prolata. Erant autem dicta in Papam, aspera; in fidem Catholicam acerba, ibantque mox in vsum, & stylum cum de similibus agi contingeret, vnoquoque diæteria regia cupide affectante. Superuenit decumano huic malo Eduardi Cookei Puritani, & Procuratoris fisci, liber execrandus, & pestilens, quo violentarum tormento explicationum, ex Iuris Anglici textibus conficiebat Catholicos, hoc solo quod essent Catholici proditores esse, reosque maiestatis in primo capite, ut qui Regi ereptum Regni dimidium, Papæ tribuerent; hoc est diuinam sacramque potestatem, à temporaria nullo iure scindendam. Quare ut primis Ecclesiæ seculis hoc vnum quærebat, essetne quis, an non Christianus? Eratque satis ad rogam, & bestias *confessio nominis, non examinatio criminis*, sic Anglos Catholicos, professione fidei quam tenerent, prodicionem confiteri. Offendit lectores proiecta scriptoris audacia; admiratus est rex tanta scientia saturatum caput; auxit illum noua dignitate, summisque laudibus; & Cookei victus argumentis, sibi certò constare asseruit, non posse proditorem à Pa-

pista; reum maiestatis à Catholico seiungi: tum (quod consequens erat quodque Baro Scorus ex eo se audisse, aiebat,) magna se teneri fiducia, pessimæ nationis toto suo ex regno ab usque ultimis radicum fibris extirpandæ; haud illo quidem Elizabethæ stylo, plus fragoris habente quam fulminis, binos, senos, denos publicè necando; sed latenti & surdo, tot illos arctando, & opprimendo miseris ut Iobo etiam inuiderent. Quæ cum paulatim in opus conferret, sua in mala ludebant Catholici; *abstinere se illum à suffocato*; frangenda nempe Catholicis gula, & sanguine. Hoc est corporum laniena; sed eo denique venturum, nec enim accipitrem perdisci prius quam figit ungibus rostrum infigere illamque deuorare, quam plumas ei sensim detraxerit. Rerum ergo magis exitium tristi silentio, quam verborum sono sancitæ sunt aduersus Catholicos Elizabethæ leges, etiam illæ quas sat habuerat tulisse, præstatione qualibet neglecta, missi qui eas exigèrent; & nouæ veteribus additæ. Rogatus est maiorem in modum, ne vellet deinceps onere menstruo intolerabili, nummorum octoginta grauari Catholicos, qui à templis Protestantium abessent, & claudebat Catholicis intra hebdomadas quatuor hunc menslem auaritia exactorum, porrigebatque hac fraude pœnam in annos mensium tredecim. Respondit prolixè Rex, simulque breuiter; ne grauarentur; sed responsum mox atrox edictio sequitur, eius multæ non modo in posterum soluendæ, sed ab retroactò præfixi temporis, & exigeretur etiam ab iis quos, vel priuata lex, vel quocumque modo Elizabetha exemisset; quibus præsens non esset in numerato pecunia, duas amitteret tertias bonorum stabiliū; repetundis præessent Episcopi quorum potestate, & odio, nihil Catholicis poterat terribilius imponi, & vero res tandem in hoc præceptis ruit, ut taxæ menstruæ nummorum, minima ratio haberetur; sed Catholicorum haberetur delectus qui plus opibus pollerent, & addicerentur Scotis potissimum in Angliam aduenis, tres, quinque, sex plures, prout erant Regi cariores quorum ex manibus liberare se patrimonii, vel totis, vel dimidiis cogebantur velut forent ob damnatum crimen, in fiscum redacta. Nec vero quicquam Catholicis præderat, ad violentam hanc, & iniquissimam exilationem declinandam, repræsentare Regi præterita sua in matrem ipsius merita, ob quam fuerant eorum complures ab Elizabetha pessimè habiti; ea quin etiam, Ministrorum vaficies perfida, criminabatur tanquam apud filium Regem commerita. Imo ipsi quoque Protestantes, auersabantur velut inhumanum matris eius tamdiu iacere ossa leui humo tecta, eo ipso loco ubi Regium caput posuerat, calcarique passim prætereuntium com meatu. Fuerat ab annis tribus & viginti, Edemburgi Scotiæ vrbe primaria, communis professio fidei promulgata, qualem Puritani edere pessimam poterunt, ut qui Regem tunc ipsum regerent, eiusque linguam ad firmanda quæ libuisset adhiberent. Vix usquam alibi extra vocabularium hæresis, & meri Calvinismi tam multa reperias, ab omni vero, & decore tantoperè aliena, ut in illa, non dicam quam vocant professione fidei communi; sed perpetua Catholica fidei detestatione. In ea Christi Vicarius cognominatur Antichristus.

Antichristus. Potestas ipsius, tyrannis; leges, oppressiones; doctrina, fallacia; decreta execrationes. Sacrorum Ecclesiae rituum ceremoniae antiquae, superstitiones, & sacrilegia, missae sacrificium adorandum, commentum diabolicum: Sacramentorum septem mysteria, spuria; poenitentiae sacrae remedium, desperatarum furor animarum; synodus Tridentina, crudelis, & sanguinolenta coitio; carnificum scilicet ad conscientias torquendas, & similia quam multa pleno folio capiuntur; impiorum, ac haereticorum dogmatum, horribilior sentina, quam quae omnium fortassis haereseos Principum sepulta codicibus lateret. Haec erat in Scotia fidei ut appellabatur confessio. Haec ipsa, ne dempto quidem vocabulo, ingresso vix Angliam Iacobo, edi publice iussa est; templorum frontibus Londino, tota legenda praefigi, Regno similiter vniuerso vulgari. Eius vero Ecclesiae corporis quod coagmentabat communis in confessionem illam consensus, Regi libuit caput esse, idque ut omnibus ratum esset, ac se quisque de illo id credere profiteretur palam, condita est ad hoc formula iuramenti, quod deferabatur vnicuique iurandum, id si admitteret fidelis Regi; si reiiceret rebellis haberetur. Quanquam autem qui Regis aduentu è Scotia latè Angliam inundauerant Puritani, genus omne imperij damnent, velut tyrannidem in Dei filios usurpatam (quo se nomine ipsi nobilitant) Iacobum tamen eius Ecclesiae supremum adorauere caput, sibi que fas esse voluere, aut peierare contra quod sentirent, aut ex fundamentis suae ipsorum sectae, ad haereticos transire, vtili nimirum apud inuictissimos sycophantas omnium domina ac potente, Regis gratia; recusantium spoliatione, populorum commendatione, suffragij ambitu in Parlamento obtinendi ad quod non poterat eligi qui iusiurandum detrectasset. Saluo tamen Regi suo illo Primatu; suum Episcopis negarunt Puritani, nec praeter Catholicum Ecclesiastici vsum officij de Protestantium ritibus quicquam admiserunt. Quin ut sectae illius tumultuosa est, & proritabilis natio; praedicando, scribendo, minando coepere res nouas agitare. Rex illis per triduum se coram, & Concilio intimorum auditis (aderant autem Protestantium Praesules, & Puritanorum ministelli) fidei articulos condidit; & de publicis precibus, formaque Rituum edidit Decretalem. Verum enim vero tam prauis, & distortis ex membris cum vnum fingere corpus Ecclesiae non posset, facile distractos inter se coniunxit ad dissoluendam Religionem Catholicam, instaurandis contra illam canonibus quatuordecim supra centum; dataque libera facultate, eius machinis omnibus deuastandae. Post haec die quodam concionantem audiens Patritium Galouuayum, patria Scotum; Religione Puritanum; professione ministellum; vita suis quoque propudiosa sectariis, execrandum; vidit extrema concionis parte conueniri se oculis & conuersione totius corporis ab effroni; compellarique hac impiorum verborum audacia. Nunc solum Iacobe tete Rex alloquor! audiat caelum, & terra quod dixero; audiant populi, & qui adstant praesentes; & longè semoti, audiant nati, & qui ex iis nascentur. Tu Rex in Scotia, promissione voti Deo sanctè fidem obligasti, futurum ut tota Anglia Pa-

pistarum relinqueres neminem; eorumque idololatriam nullis conditionibus in Regno sustineres; quod idem scis mihi te quoque pollicitum. Hoc ergo Rex editum abs te votum, & promissionem, testificatione publica denuntio populis, qui nunc te coram, me audiunt, sumque idem mortalibus omnibus in valle Iosaphat denuntiaturus] hæc ille, quæ Rex visus est confirmare, ac multum probare libertatem illam manifestandi populo suam mentem; ferebaturque Rex ea homini dictasse, quod sibi sentiret profutura ad dissipandas suspiciones beneuolentiæ nimiae qua mussabant hæretici dignatum Catholicos, aduentum illi gratulantes. Peiora ex pulpito S. Pauli deblatèrauit Ricardus Bancroftius tunc Episcopus Londinensis, paulò post Cantuariensis, & prodiit liber qui notum volebat, peruagatumque vniuersis, Iacobum Regem Deo coram, eiusque Angelis testatum, hære se Religioni quæ colebatur in Anglia radicibus fixum tam solidis, vt stillam sanguinis haberet nullam, quam non esset ultro in ea propugnanda cupidè positurus. Multo magis coronam, & regna, vel si pluribus decuplo potiretur.

Iam sectæ Calvinismi duæ, Mollis & Rigidi; Protestantium, & Puritanorum, cum æqualiter ferè Angliam scinderent, conspirabant tamen concordie rabie ad exterminandam Regno fidem Catholicam; habebantque Regem à suis partibus. Vfus ergo Rex tamdiu eorum linguis, dum audiri per se toto Regno non potuit; coacto demum Parlamento sese aperuit, haud quidem, vt moris, Cancellarij sui ore, sed per se ac suo, ne quod eius dictum, negari posset, eius propriè dictum esse.

Orsus ergo Anglorum sermone cultissimo dicere, (quod misit postea in typos) quantis suo aduentu prosperis, & veteribus & nouis refluisset Anglia, pacem illi foris gratulatus est cum Principibus externis; pacem domi cum suis, consensione, Anglorum & Scotorum vna sub vno capite, ac Rege; consensione hac duorum in vnum Regnorum, Insulam paruum in orbem commutatam, qui mari tanquam fossa, & diuideretur simul, & contra hostes muniretur. Tertio istorum propagationem, & perennitatem prosperorum in filiis quos esset relicturus, felicitatis publicæ tutores.

Postremo, Religionis vt quidem vocabat, Puritatem Parlamenti pridem legibus stabilitæ, nec diuersæ ab ea quam cum lacte duxisset, cuius antea membrum, nunc caput euasisset; atque hic in se, suamque in fidem digressus paululùm; inuectusque aduersus Catholicos, quorum alij minus fontes, alij grauius, prout illos à vero simplicitas, aut malignitas auerterbat, edixit nullis conditionibus tolerandos quicumque vllum in Regnum suum ius, vel auctoritatem Pontifici Ro. tribuerent. Hanc videlicet Sacerdotum culpam quos infectatus est peracerbè, oneravitque illos inuidiosè doctrina illa velut Romæ concepta, de potestate Pontificis in ditiones, vitasque Principum; (cuius nullum vnquam verbo factouè indicium ab aliquo præbitum Sacerdote probari potuit.) Ob hoc tamen Catholicis Sacerdotum discipulis, spes omnes in perpetuum abstulit Religionis ipsorum in Anglia ferendæ. Pugnare id cum æquitate, cum iure, cum legibus; se
vero

vero id magis non toleraturum, quam ream proditi ab se Regni famam, quod cum liberum suscepisset Papismo iterum subiugaret. Qua propter ut ab se subiectis fidelibus omnia erant expectanda quaecumque possunt à bono principe proficisci, sic obstinatis in sua perfidia Papistis, nihil nisi inimicum. Exinde iam illis bellum indicere ita quidem tunc ille; sed in alia solenni allocutione, vulgarisque in vrbe, & Ibernica edictis, bacharri non destitit in vāsanam & solidam, uti eam notabat, Catholicorum expectationem, tantum sibi de Regis amore spondentium, ut Religionis professionem sibi permetteret suo legendam arbitratu; quod sacrilegium, nec cogitasset vnquam, nec posset sibi tanquam designatum, nisi graui sui cum iniuria imponi. Ferro quidem esto, & patibulis in eos fore abstinere, tum suapte ipsius clementia, tum ne apud illos Persecutor audiret, & tyrannus; ceterum nisi abisterent promissionem illam falsam Religionis Catholicæ in Regno tolerandæ sibi adstruere, ita se cum iis stricto gladio acturum, ut intelligerent quantum abhorreret, Religionis tam perfidæ professione apud se toleranda. Hæc ipse de se uti pepigerat; cuiuscumque tandem auctoritate, facta secuta sunt, nullo enim noui accessu criminis, iussit Catholicos tum Sacerdotes, tum laicos suspendi, & quadratim secari quod exercuisse nonnulla dicerentur ad Religionem spectantia. Ceteros vero ut erat minatus, tam verè ad Iobi redegit angustias, ut de iis Garnetus Prouinciis aliquot obitis, lachrymabiles ad Personium literas dederit quibus dempto maiori eorum numero quos occiderat Elizabeth, negabat Catholicos totis huius annis quatuor supra quadraginta, tot passos miseras, quot breui adhuc tempore, Iacobi Regnum ineuntis. Sub dimissionem Parlamenti, post tempus aliquod reuocandi, ardentem habuit cohortationem ad Iudices in singulas Regni Prouincias Delegatos cum extraordinaria potestate iudicandi & pronuntiandi, seuerissimè inhibens aduersus Catholicos ne quid benignitatis adhiberent, quin omni potius duritate iuris in eos agerent, quod profecto aliud non erat; nisi vitas illorum, carnificum totidem eruentæ libidini mancipare; bona prædonum auaritiæ, & rapacitati. Erant enim omnes Puritani; eorum lictores, & Apparitores fœx plebis famelicæ: omnium Instigator, caputque Popamus, Puritanus. Per eum ac suos, fas erat Catholicos modis omnibus expilare; quo non pertingebat extrema iuris asperitas; eò miseros innocentes, trahebant calumniæ; minori erat iis detrimento tacere indenensos, quàm Iudicibus audiri; sumptus minoris extricare se ex opprimentium vnguibus, pacta illorum ex nutu pecunia, quàm tribunalia appellare. Habebatur sexta quaque hebdomada Magistratuum Conuentus, de inspiciendis Catholicis, & alij quidem, etiam feminæ carceri tradebantur; mouebantur officiis alij, aliorum bona in fiscum ibant; quò quis ditior, hoc & nocentior & magis reus, quantumvis per se insons. Suas cuique licebat siue ditiones, seu prædia, siue mobilia, fisco commissā, ita redimere, ut intelligeret quod prærogabat se perdere, sua minimè se recuperare. Ipsi, nedum alia minus necessaria, diripiebantur, eorum ex ædibus lectuli. Primo Inspectorum in Herefordiam an-

gustam Provinciam ingressu, Catholicorum familiæ nouem supra quadraginta, iis accensæ sunt, quæ in prædam fisco, & indagatoribus cedant. Tritum erat, & prope continuum intempesta nocte Catholicorum ædes irumpere, fureifer quilibet, frusto cartæ armatus, totam conturbabat, diuexabatque familiam & inde quicquid libuisset in mercedem, aut pretium, auferebat. Post hæc Episcopi, anathematum suorum, de quibus ante non cogitauerant, bruta fulmina promere, & supremorum inter Catholicos procerum foribus ea præfigere; viditque Londinum à scelesto, & vili capite, Arondellium Comitem, eiusque matrem, & patrum, luminaria nobilitatis Anglicanæ, Vaughano coram duci, vrbis illius Episcopo. Oratoribus Venetorum, Galliæ, & Hispaniæ indictum abstinere se ab Anglis ad sacra secum admittendis. Datum ad hoc vrbis Præfecto negotium, vt festis diebus armato milite accessus ad eorum palatia clauderet. Seruum domi habere Catholicum, nummis stabat mensuris quadraginta. Magistratus cuiuscumque sectæ, suis excidebant officiis hoc ipso quod vxores haberent, filios, & familiares Catholicæ regulæ sectatores. Adolescentes demum Angli qui transmarinis in Seminariis alebantur denunciati sunt paternis hæreditatibus, & quorumuis iure sibi legatorum excidisse. Cancellarij petentis arbitrio stellata curia legem Elizabethæ permisit instaurandam, qua recusantibus, vt vocitabant Catholicis condendi facultas testamenti tollebatur, & cuiuscumque alterius vltimæ voluntatis; exigendorum quoque ius nominum, locationum, & censuum; suasque in foro deponendi querelas, & lite agendi, pro exulibus denique censebantur, & rei violatæ maiestatis. Postremo vt sileam de Sacerdotibus reliquis, edictione iterata cum nostri ex Anglia iuberentur intra decretorium spatium excedere, excessit nemo. Absoluo paucis narrationis huius triste carmen quibus sedente adhuc Parlamento, die Christo in cælum ascendenti sacro accitos regni supremos Iudices, inter alia plurima est affatus. Sibi nempe decretum, & fixum animo sedere, vt Papistæ officiis omnibus, dignitate, Magistratibus, Præfecturis, vel quæstuosis, vel honorificis æternum carerent, cuius suæ mentis cum rationem edidisset nescio quam. Erit forte, inquit, in vobis qui sentiat, non esse Papistas nouis oneribus prægrauandos; tot retro malorum continuatione tam longa obtritatos iacere vt miserationem sui magis & lachrymas cieant, quam metum; viderique superuacaneum, in eorum exitium, præter ea quibus pergunt perire, alia comminisci. Huic, inquit, ego respondeo, commeriti sunt quicquid patiuntur, suntque deinceps perpessuri. Quod extremis premantur & contabescant malis, egentes, mendici, semiuiui, ex conditione illius iniquissima id factum quem sibi oprarunt in dominum cum se diabolo tradidere. Nobis è contrario Deus Dominus est, iustus, & potens ad remunerandum. His ille dæmoni Catholicorum assignabat vexationes, afflictationes & ærumnas ad quas eius Ministri tantum per se operæ conferebant, vt nullo dæmonum egerent auxilio.

Vexatione